

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
Munkaügyi ügyszak

34.M.1578/2016/7.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: III / 1789 - 0 / 2d6	
Érkezett: 2016 OKT 24.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet:	

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a [REDACTED] által képviselt [REDACTED]

felperesnek [REDACTED]

[REDACTED] által képviselt Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Nyugdíjfolyósító Igazgatósága (1820 Budapest) alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

v é g z é s t :

A bíróság az előtte folyamatban lévő perben az Alkotmánybíróság eljárását a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény 83/C. § (1) és (4) bekezdése, valamint 102/I. § (1) és (2) bekezdése alaptörvény-ellenességének és nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítását, a rendelkezések megsemmisítését és alkalmazásuk kizárását kezdeményezi. Egyidejűleg a per tárgyalását az Alkotmánybíróság döntése meghozataláig **felfüggeszti**.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Felperes részére a Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága a 25-02465/2011/0009. számú, 2011. május 4. napján kelt határozatában öregségi nyugdíjat állapított meg 2010. október 1-jei kezdő időponttal.

A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban Tny.) 83/C. §-ának 2013. január 1-jei hatályba lépését követően felperes a 2013. április 24. napján kelt levelében a hatóság felhívására bejelentette, hogy 1970. január 1-jétől közalkalmazotti jogviszonyban állt, amit továbbra is fenn kívánt tartani. A felperes bejelentése alapján az alperes a 2013. július 4. napján kelt határozatával a felperes öregségi nyugdíja folyósításának 2013. július 1-jei hatállyal történő szüneteltetéséről rendelkezett a Tny. 83/C. § (1)-(2), (4) bekezdése, valamint 102/1. § (1)-(2) bekezdésére alapítottn.

Felperes 2015. december 22. napján kérelmet terjesztett elő a 2013. július 1. napjától szüneteltetett öregségi nyugellátás egy összegben történő megfizetése, illetőleg az ellátás jövőre nézve történő továbbfolyósítása érdekében. Kérelme indokolásaként hivatkozott az Európai Jogok Európai Bírósága a Fábián v. Hungary ügyben meghozott ítéletére (78.117/13), melyben a bíróság rámutatott arra, hogy nincs meggyőző indoka annak, hogy a törvényi rendelkezés nem minden közalkalmazottat érint egyformán, illetőleg a bíróság ítélete szerint hátrányos megkülönböztetést jelent a köz-és magánszféra közötti eltérő bánásmód.

Az első fokon eljáró alperes a kérelmet a 2016. február 5. napján kelt, 110/53075-1/2016. számú határozatában elutasította. Döntését azzal indokolta, hogy a Tny. 83/C. (4) bekezdése

alapján az ellátás újbóli folyósítására csak akkor kerülhet sor, ha felperes igazolja a közalkalmazotti jogviszonya megszűnését.

Felperes a határozattal szemben fellebbezést terjesztett elő és kérte az elsőfokú határozat megváltoztatását. Fellebbezésében ismét a Fábián Gyula v. Hungary ügyben az Európai Jogok Európai Bírósága által meghozott ítéletre és az abban kifejtett indokokra hivatkozott.

Az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság a 2016. április 7. napján kelt, 45-2/717-5/2016. számú határozatával az elsőfokú határozatot helyben hagyta. A határozat indokolásában a másodfokú szerv kitért arra, hogy a felperes a Tny. 83/C. § (1) bekezdése alapján a jogviszony megszüntetését nem igazolta, a Tny. 83/C. § (4) bekezdése alapján az öregségi nyugdíj újbóli folyósítására nincs lehetőség, az ellátás visszamenőleges utalását pedig az elsőfokú, fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett, 2013. július 4. napján kelt határozata nem teszi lehetővé. Kifejtette továbbá, hogy az Európai Jogok Bíróságának ítélete nem jogforrás, arra közigazgatási döntés nem alapítható, a Tny. 83/C. §-a a határozatok meghozatalakor is hatályban lévő jogi norma, így azt a közigazgatási eljárásban alkalmazni kell.

Felperes a közigazgatási eljárásban rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségek kimerítését követően a bírósághoz fordult a társadalombiztosítási határozatok felülvizsgálata érdekében. Keresetlevelében hivatkozott az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló Egyezmény 14. cikkére, illetőleg ezen rendelkezés alkalmazásával összefüggésben Magyarország Alaptörvényének Q. cikk (2) bekezdésére és a korábban hatályban volt 1949. évi XX. törvény 7. § (1) bekezdésére. Az Alkotmánybíróság 61/2011. (VII.13.) AB határozatára és 3024/2016. (II.23.) AB határozatára alapítottan a társadalombiztosítási szervek érvelésével szemben állította, hogy a nemzetközi jog és a magyar jog összhangjának biztosítása nemcsak jogalkotói feladat, hanem valamennyi állami szervnek kötelezettsége, amikor a jogszabályokat értelmezni kell. Ebből következően az alkalmazandó jogszabályt a nemzetközi jogra is figyelemmel, azzal összhangban kell értelmezni. Állította, hogy konkrét esetben a nemzetközi bíróság által nemzetközi szerződésbe ütközővé nyilvánított szabályról van szó, amelyet a Törvény módosítása ellenére a folyamatban lévő bírósági ügyben alkalmazni kell.

* * *

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 25. §-a és 32. § (1)-(2) bekezdése alapján azért kezdeményezi az Alkotmánybíróság eljárását, mert az előtte folyamatban lévő ügyben alkalmazandó Tny. 83/C. § (1) és (4) bekezdései, valamint a 102/1. § (1) és (2) bekezdései, amely rendelkezések az öregségi nyugdíj 2013. július 1-től történő, szüneteltetés címén történő megvonását a tágabb értelemben vett közszférában történő foglalkoztatás, a felperes esetében a közalkalmazotti jogviszonya fennállásának ténye alapján mindaddig kötelezővé teszik, amíg a jogviszony fennáll, sértik az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1) bekezdését, valamint az Alaptörvény Q cikk (2) bekezdését.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a bírói kezdeményezést az Alapvető Jogok Biztosa által 2013. május 16-án benyújtott, az Alkotmánybíróság előtt II/782-0/2013. számon folyamatban lévő ügyben előterjesztett indítványa és az Emberi Jogok Európai Bírósága

(EJEB) előtt 78117/13. számon folyamatban volt, Fábíán kontra Magyarország ügyben hozott ítélete ismeretében, az Alapvető Jogok Biztosa indítványában és az EJEB ítéletében felhozott indokokat is figyelembe véve terjeszti elő.

1. Az alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének sérelme

Az Alkotmánybíróság a 40/2012. (XII. 16.) AB határozatban áttekintette a szociális jogok korábbi Alkotmányon alapuló védelmével, a korábban már elismert ellátások csökkentésével, illetve megvonásával kapcsolatos gyakorlatát. E határozatban rögzítette: „(...) az ellenszolgáltatás fejében szerzett, járulékfizetési kötelezettségen alapuló ellátás, mint például a saját jogú öregségi nyugdíj, az özvegyi nyugdíj és a saját jogú hozzátartozói nyugellátás a biztosítási elem miatt tulajdonvédelemben részesül [43/1995. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1995, 188.; 5/1998. (III. 1.) AB határozat, ABH 1998, 85.; 37/2007. (VI. 12.) AB határozat, ABH 2007, 652.]. A 3048/2013. (11.28.) AB határozatában rámutatott arra is, hogy az alkotmányos tulajdonvédelem köre - az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlatában - „nem azonosítható az absztrakt polgári tulajdon védelmével, az kiterjed a polgári jogilag nem tulajdonnak minősülő vagyoni értékű jogokra is. Az Alkotmánybíróság a vagyoni értékű jogok tekintetében kialakított gyakorlatában főként a társadalombiztosítási jogviszonyokkal összefüggő szolgáltatásokkal és várományokkal kapcsolatban állapította meg az alkotmányos tulajdonvédelem fennálltát [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 373, 380.]”.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság tudomása szerint az Alkotmánybíróság az időskori megélhetés biztosítása érdekében már megállapított, öregségi nyugdíj jogcímen folyósított ellátást korlátozó jogszabály alaptörvény-ellenességéről, ezen ellátások védelmének az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó követelményeiről nem foglalt állást, ezért a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a támadott rendelkezések alaptörvény-ellenességével kapcsolatos aggályainak megfogalmazásakor abból indult ki, hogy a per tárgyát képező ellátás továbbra is az alkotmányos tulajdonvédelem hatálya alá tartozik.

A tulajdonjog korlátozás alkotmányosságának megítélésakor az Alkotmánybíróság - a 64/1993. (XII. 22.) AB határozat meghozatala óta - elsőként azt vizsgálja, hogy a tulajdonkorlátozás közérdekből történt-e, abban az esetben pedig, ha a korlátozás közérdekesége kimutatható, további vizsgálat tárgyát az képezi, hogy a korlátozás arányban áll-e az elérni kívánt közérdekű céllal.

Az ellátáshoz való hozzájutás korlátozásának a törvényhozó - a támadott rendelkezéseket beiktató, az egyes törvényeknek a központi költségvetésről szóló törvény megalapozásával összefüggő, valamint egyéb célú módosításáról szóló 2012. évi CCVIII. törvény javaslatához fűzött indokolásból kitűnően - nem adta konkrét indokát, a javaslat a Tny. rendelkezéseinek módosításánál csupán annyit tartalmaz, hogy a felsorolt foglalkoztatási jogviszonyok „tekintetében bevezetésre kerül a dupla ellátás tilalma”. Az új szabályozás bevezetésének indokait a Kormány az EJEB előtt folyamatban volt eljárásban ismertette, annak célja - az EJEB ítéletéből kitűnően - az államadósság csökkentése, a Magyarország elleni túlzott deficit eljárás megszüntetése, egyik eszköze pedig a központi költségvetésből finanszírozott jövedelmek és nyugellátások párhuzamos kifizetésének megszüntetése volt. A korlátozás közérdekből történő elrendelését alátámasztó érvek között szerepelt az is, hogy a Tny. 83/C. §-a elsődlegesen a fegyveres erők hivatásos állományú tagjai számára a nyugdíjkorhatár elérése előtt megállapított, ennek folytán nem az időskori megélhetést szolgáló ellátás korlátozását jelentette, ez azonban a jelen ügyben - hasonlóan más korhatár előtti nyugdíjellátásokat

korlátozó szabályok bevezetéséhez - nem vehető figyelembe, a felperes öregségi nyugellátása ugyanis nem tartozik az utóbbi kedvezményes ellátási körbe.

Az EJEB előtt elsődlegesen felhozott indokok alapján ugyanakkor, figyelemmel arra is, hogy Nyugdíjbiztosítás Alap egyensúlyának fenntartását szolgáló, a nyugdíjrendszer átalakítását érintő változtatások szükségessége - az Alkotmánybíróság 23/2013. (IX.25.) AB határozatával is alátámasztottan - nem kérdőjelezhető meg, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság nem látott okot arra, hogy a Tny. támadott rendelkezéseivel elrendelt korlátozás közérdekű voltát kétségbe vonja. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság álláspontja szerint a tulajdonkorlátozás azért alaptörvény-ellenes, mert a támadott rendelkezések bevezetésével elérni kívánt fenti célokhoz viszonyítva aránytalan.

A jelen per felperesének öregségi nyugdíjra való jogosultsága vagyoni értékű jog, a felperes az időskori ellátásra - függetlenül attól, hogy Magyarországon a társadalombiztosítás vegyes rendszerben működik - évtizedeken át fizetett nyugdíj járulék fejében, vagyis tulajdonelvonás ellentételezéseként szerzett jogosultságot. A biztosítási elem a korlátozás alkotmányosságának megítélésakor a nyugdíjjárulék formájában történt tulajdonelvonás miatt nem hagyható figyelmen kívül, és értékelni kell azt is, hogy a felperesnek a törvényben előírt járulékfizetési kötelezettségét célzottan, egy későbbi, időskori ellátás megszerzése érdekében kellett teljesítenie.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság - álláspontja alátámasztásaként - utal az Alkotmánybíróság korábbi, az Alkotmány értelmezésén alapuló azon határozataiban foglalt megállapításokra is, amelyek alapján az érintettek az elmúlt 20 évben joggal bízhattak a már megszerzett időskori ellátásuk alkotmányos védelmében. „[A] törvénnyel elrendelt kötelező járulékfizetést - amely a közteherviseléstől (...) lényegét tekintve eltér, mert személyes és előre meghatározott igény származik belőle - csakis egy nagymértékű állami garanciavállalás (a másik oldalról: bizalomvédelem) legitimálhatja. A kötelező biztosítás elvonja ugyanis azokat az eszközöket, amelyekkel az érintett a saját kockázatára maga gondoskodhatott volna magáról és családjáról, s ezt a vagyont a társadalombiztosítás szolgálatába állítja úgy, hogy a biztosított a szolidaritás alapján másokról is gondoskodni tudjon.” [43/1995.(VI.30.) AB határozat] „[A] társadalombiztosítási járulékfizetési kötelezettségből a biztosítás jellegénél fogva személyes és előre meghatározott igények származnak.” [45/1995. (VI.30.) AB határozat] „[Az] Alkotmánybíróság az eddigiekben mint a biztosítási elem elsőbbségét vallotta a társadalombiztosítás vegyes rendszerén belül. A járulékkal fedezett időszakra feltétlenül szolgáltatni kell a nyugdíjat, különben szerzett jogtól fosztanak meg a jogosultat [11/1991. (III. 29.) AB határozat, ABH 1991, 35.]; a biztosítás szabályai szerint számított nominális nyugdíj sérthetetlen, a biztosítás és szolidaritás arányainak önkényes megváltoztatása alkotmányosan kizárt [26/1993. (IV. 29.) AB határozat, ABH 1993, 200.]. Valamely szolgáltatás átmenet nélküli megváltoztatása, vagy 'lecsúsztatása' (...) a biztosításból a segélyezésbe abban is a jogi pozíció lényeges változását hozza, hogy a bizalomvédelem szempontjából egy gyengébb kategóriába kerül az érintett (megszűnik a tulajdonvédelem), s ez fölér egy alapjogba való beavatkozással. Az ilyen változás alkotmányossága is e szerint vizsgálendő. A biztosítási és szolidaritási elem aránya önkényes megváltoztatásának alkotmányellenessége ebben az összefüggésben értelmezendő. Önmagában ugyanis nehezen fejthető szét, hogy a járulékból milyen részből lesz saját ellátás, és mit fordítanak másokra. Az alkotmányellenes, ha az arányok olyan mértékben eltolódnak, hogy az eddigi védelem szintje minőségileg gyengébbre változik, s ennek nincs alkotmányos indoka.” [43/1995. (VI.30. AB határozat].

A támadott rendelkezések alapján a felperes a már megállapított, vagyoni értékű jogot képező időskori ellátásához a közszférában való munkavállalása miatt nem juthat hozzá. A megvonás a jogviszony fennállása alatt teljes és abszolút: az ellátás teljes mértékben, a jogviszonyok fennállásának ténye alapján elvonásra kerül (még attól sem függ, hogy a felsorolt jogviszonyokban álló személyek folytatnak-e ténylegesen kereső tevékenységet). A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság hivatkozik az Alapvető Jogok Biztosa által felhozott érvekre is, arra, hogy a tulajdon évtizedeken át történő elvonását az államnak - az elvonáskor hatályos jogszabályokban foglalt „ígérvényének” megfelelően - mindenképpen ellentételeznie kell. Az időskori ellátás teljes elvonása nem indokolható azzal, hogy a nyugdíjas a közszférában jogviszonyt létesít, illetve ott - idős kora ellenére, általában ereje megfeszítésével - munkavégzéssel egyéb jövedelemre tesz szert. Az öregségi nyugdíj folyósítása és egy munkaviszony fennállása között szociális szempontból lehet összefüggés, tulajdonviszony, vagyoni értékű jogok védelme szempontjából azonban alkotmányjogilag értékelhető összefüggés nincs. A megszerzett tulajdonnak a tulajdonvédelem szempontjából nem értékelhető körülményen alapuló, rövid időn belüli, teljes mértékű megvonása mindezek miatt ellentétes az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével.

2. Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének és Q) cikk (2) bekezdésének sérelme

Az Alkotmánybíróság a 3112/2016. (VI.3.) AB határozatában (ABH), amelyben az öregségi nyugdíjkorhatárt el nem ért személyek számára korábban kedvezményes feltételekkel megállapított, szolgálati járandósággá alakított nyugdíj szüneteltetését előíró jogszabályok alaptörvény-ellenességét vizsgálta, az Alaptörvény XIX. cikk (4) bekezdését értelmezve rámutatott: az öregségi nyugdíj egy jövedelemarányos keresetpótló ellátás, ami az időskori kockázat bekövetkezése miatt keletkező jövedelemvesztés részleges pótlását szolgálja az időskori megélhetés biztosítása érdekében. Az Alkotmánybíróság Alaptörvény XIX. cikkét - az Alkotmány 70/E. §-ához hasonlóan - az állam szociális biztonság megteremtésére irányuló intézményvédelmi kötelezettségeként, az azt biztosító törvényi jogosultságoknak alaptörvényi háttérrel adó rendelkezésként értelmezi [23/2013. (IX.25.) AB határozat, 3061/2015. (IV. 10.) AB határozat, 28/2015. (IX. 24.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság kimondta azt is, hogy az érintettek az Alaptörvény XIX. cikke hatálya alá tartozó, törvényen alapuló ellátásokra közvetlenül az Alaptörvényből fakadó alanyi jogként nem formálhatnak igényt, ezért a személyek egyenlőként való kezelését az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése, az alapjognak nem minősülő jogokra irányadó rendelkezés alapján kell megítélni. Ennek során azt kell vizsgálni, hogy a homogén csoporton belül való megkülönböztetésnek van-e ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, nem önkényes-e, aminek az ellenőrzéséhez az intézkedés legitim célját kell vizsgálni.

Az EJEB az előtte 78117/13. számon folyamatban volt Fábián kontra Magyarország ügyben mindenek előtt megállapította, hogy a kérelmező öregségi nyugdíja vagyoni értékű jog, az ügy tárgya ezért a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (Egyezmény) első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke hatálya alá tartozik. A kérelmezőtől azért tagadták meg a nyugdíj kifizetését, mert párhuzamosan a közszférában is dolgozott, ami az Egyezmény 14. cikk szerinti „egyéb helyzetnek” minősül. Az EJEB ezt követően azt vizsgálta, hogy a kérelmező öregségi nyugdíja folyósításának a nyugdíjba vonulását követően

közalkalmazotti jogviszonyban történt foglalkoztatása miatti szüneteltetése a tulajdonhoz fűződő jogába való indokolatlan és diszkriminatív beavatkozásnak minősül-e. Az EJEB hivatkozott arra, hogy esetjoga szerint az eltérő bánásmód az Egyezmény 14. cikke értelmében diszkriminatív, ha „nincs célja és ésszerűen nem igazolható”, vagyis ha nem „törvényes cél” elérését szolgálja, vagy „nem áll fenn ésszerű arányossági kapcsolat az alkalmazott eszközök és az elérni kívánt cél között”.

Az EJEB az Egyezmény megsértését egyrészt azért állapította meg, mert a törvényhozó a korlátozás hatályát nem terjesztette ki más, a kérelmezőéhez hasonló helyzetben lévő állami alkalmazottakra (az alól a nyugdíjban részesülő miniszterek, polgármesterek mentesültek), ami miatt az eltérő bánásmódot a közkiadások csökkentésében megjelölt cél vonatkozásában nem tartotta indokoltnak. Az EJEB ezen túl, a szabályozás mellett felhozott fő érv alapján, amely szerint az alkalmazásban álló személyeknek nincs szükségük a fizetést helyettesítő ellátásra, a diszkriminációtilalmat vizsgálta a közszférában és a magánszférában foglalkoztatott nyugdíjasok összehasonlításában is. Ennek eredményeként pedig arra a következtetésre jutott, hogy az intézkedés alátámasztására felhozott ok a magánszférában elhelyezkedő és kereső tevékenységet folytató nyugdíjasokra éppúgy igaz, mint az állami alkalmazásban álló nyugdíjasokra, amely nézőpontból az előbbi személycsoportnak kifizetett nyugdíjakra is lehet felesleges közkiadásként tekinteni, így a két csoport helyzete analóg.

A fentiek alapján az EJEB megállapította, hogy a szabályozás eltérő bánásmódot valósít meg egyrészt a magánszférában és a közszférában elhelyezkedett nyugdíjasok, másrészt a közszolgálati dolgozók eltérő kategóriái között is. Az EJEB megállapította azt is, hogy az eltérés - az Egyezményben részes államok e területen biztosított mérlegelési jogát is figyelembe véve - nem alapul semmilyen objektív és ésszerű indokon, mindezek miatt sérült az Egyezmény első kiegészítő jegyzőkönyv - önállóan, illetve a 14. cikkel együtt olvasott - 1. cikke.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a támadott rendelkezéseknek az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésébe való ütközését az EJEB ítéletében foglalt fenti megállapításokra és az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből eredő azon kötelezettségére figyelemmel állítja, amelynek alapján a bíróságoknak a nemzeti jogot a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, ekként a magyar jogrendszer részét képező Egyezménnyel összhangban kell alkalmazniuk és értelmezniük. A nemzeti bíróságoknak az Egyezmény rendelkezéseinek értelmezésekor az EJEB határozataiban foglalt értelmezést kell alapul venniük, ennek alapján pedig a jelen ügyben nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a Tny.-nek a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt folyamatban lévő eljárásban alkalmazandó 83/C. § (1)-(2), (4) bekezdése és 102/I. § (1)-(2) bekezdései alkalmazásán alapuló intézkedést az EJEB Egyezményértőnek ítélte.

A jelen per felperesétől és az EJEB előtt folyamatban volt ügy kérelmezőjétől azonos jogszabályi rendelkezés és ok alapján azonos típusú ellátást vontak el, olyan körülményt, amelynek mentén a két eset elhatárolható lenne, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság nem tud megjelölni.

Eljárása során az EJEB a magánszférában és a közszférában foglalkoztatott öregségi nyugdíjasokat összehasonlítható (homogén) csoportba tartozó személyeknek tekintette, az indokolatlan különbségtételt e személyek között, de az állami alkalmazottaknak a nyugdíj elvonással érintett és azzal nem érintett két csoportja között is megállapította. Az öregségi nyugdíjban részesülő, a magánszférában és a szélesebb értelemben vett közszférában munkát

vállaló jogalanyok helyzetét a szabályozás lényeges eleme szempontjából a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság is azonosnak tekinti, az öregségi nyugdíj elvonását bevezető szabályozás az utóbbi csoportba tartozó jogalanyokra nézve hátrányt jelent. Azt, hogy a Tny. támadott szabályai által bevezetett korlátozás ésszerű indokokon nyugszik-e, ekként a rendelkezések ellentétesek-e az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésével, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az EJEB előtti eljárásban felhozott érvek alapján ítélte meg, ennek eredményeként pedig nem tudott más következtetésre jutni, mint hogy az összehasonlítható helyzetben lévő jogalanyok között alkalmazott különbségtételnek nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, ezért alaptörvényt sértő.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak a Tny. támadott rendelkezései bevezetését megalapozó indokok és az EJEB döntésének ismeretében azért sincs más lehetősége, mint hogy az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezze, mert a nemzetközi jog (az Egyezmény) sérelmének megszüntetésére kizárólag az Alkotmánybíróság rendelkezik hatáskörrel. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az előtte folyamatban lévő perben a támadott rendelkezések alkalmazását nem mellőzheti, ugyanakkor az Egyezményt és az EJEB határozatát sem hagyhatja figyelmen kívül, mert az a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság döntését az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésébe ütközés okán is alaptörvény-sértővé tenné. Erre tekintettel a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság indítványozza a támadott rendelkezések nemzetközi szerződésbe, az Egyezmény első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke és az Egyezmény 14. cikkébe ütközésének vizsgálatát is.

A Tny. rendelkezései és az Egyezmény ellentéte jogalkalmazói jogértelmezéssel történő feloldására a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság nem lát lehetőséget, az alaptörvény-sértő döntés által okozott jogsérelem kizárólag az Abtv. 25. §-a és 32. § (1)-(2) bekezdése által biztosított bírói kezdeményezés előterjesztésével hárítható el

* * *

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Tny. 83/C. § (4) bekezdése és 102/I. § (1)-(2) bekezdése alkotmányossági felülvizsgálatát és megsemmisítését a 83/C. § (1) bekezdésével való szoros tartalmi összefüggésre tekintettel kéri, az utóbbi rendelkezés megsemmisítése esetén alkalmazásukra nem kerülhet sor.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az eljárás felfüggesztéséről a Pp. 155/B. § (1), (3) bekezdése, az Abtv. 25. § (1) bekezdése és 32. § (1)-(2) bekezdése alapján határozott, a végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 155/B. § (4) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2016. szeptember 16.

dr. Guba Veronika Rita s.k.
eljáró bíró

A kiadmány hiteléül:

THE UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY

1960

1961